

KUTLAMA

Fransa'nın Türkiye Büyükelçisi Sayın Bernard Emié, Aujourd'hui La Turquie gazetesinin 50. sayısı şerefine Fransız Sarayı'nda seçkin konukların da katıldığı bir davet verdi.

Sayfa 4

EĞİTİM

NDS

Neslin Değişen Sesi (nds) okulu ; bir dili öğrenmek, onun kültürünü benimsemek ve kültürlerarası bir bilinç geliştirebilmek...

Sayfa 4

MEDYA

Erdoğan Aktaş

HaberTürk TV Genel Yayın Yönetmeni Erdoğan Aktaş ile dünyanın küreselleşme, Türkiye'nin ise demokratikleşme sürecinde medyanın rolü üzerine röportaj.

Sayfa 3

Aujourd'hui la Turquie Türkçe

Supplément gratuit au numéro 51, Juillet 2009 d'Aujourd'hui la Turquie

N° ISSN : 1305-6476

* Mireille Sadège

Avrupa seçimleri: kaçırılmış bir randevu

Kriz dönemleri ve her şeyin sorgulanmaya başladığı ortamlar, değişimler için en uygun koşulları oluşturur. Bu saptama AB için de geçerliydi ancak, seçmenlerin 7 Haziran pazar günkü oylama sonuçları bunun tersini gösterdi:

– Oy kullanmama artarak devam ediyor, bu da seçmenlerin ilgisizliğine açık bir göstergesi;
– Mevcut denge korunsun isteniyor ve bu onaylanıyor, diğer deyişle ; yeni parlamentoya yine sağ hakim olacak, ancak bu kez liberal ve demokrat partilere daha fazla dayanabilecek;
– Sosyalist parti zayıfladı, ancak hâlâ ikinci konumdaki yerini muhafaza ediyor;
– Yeşillerin yükselişi açık bir biçimde onaylandı. Buna karşılık, her ne kadar İngiltere'de, Hollanda'da ve Macaristan'da bu yönde birtakım yükselişler göze çarpsa da Avrupa çapında Avrupa karşıtı halkçı ve aşırı sağ partilerin anlamlı bir yükselişine rastlanmamıştır. Bu arada sağ, büyük zaferine karşın toplam 736 sandalyeden yalnızca 263'üne sahip olabilecek. Bu da bir mutlak çoğunluk olmayacağı, dolayısıyla da Parlamentoda uzlaşma ve koalisyon uygulamalarının devam edeceği anlamına gelmektedir.

Politikacılar seçimlere katılımın düşük olmasından her ne kadar şikayetçi olup yakınıyorlarsa da, asıl sorumlu kendileridir. Oy kullanmamanın yaygınlığı meselesine gelince, Avrupa'nın geleceği hakkında politikacıların hiçbir gerçek proje ya da tartışma önermemesini sorumlu tutabiliriz. Bu aşamada siyasi sorumluların, Avrupa projesini göç meselesine ve Türkiye'nin AB üyeliğine

karşı çıkmaya indirgediklerini görmek tüzcüdür. Tutarlı ve somut bir projeleri olmadığından seçmenleri seferber edemediler; korku ve ötekileştirme konularına odaklanıp Avrupa Birliği'ne kuşkuyla yaklaşanları oy vermeye özendirdiler.

Ayrıca, ulusal sorunlar ile Avrupa'nın genel sorunlarının birbirine karışması, karışıklığı artırmaktan başka bir sonuç vermedi. Buna bir de Birliğe uygun bir söylemi ve programı olan, yalnızca ulusal düzeyde seslenen değil; 27 ülkenin tamamı düzeyinde işlem görebilecek gerçek bir Avrupa partisinin de olmayışı eklenince, işler daha da karışık bir hal aldı. Diğer deyişle, AB'yi ulusallaştırmak yerine siyasallaştırmak ve bünyesinde çeşitli tartışmaları özendirmek gerek ki, seçmenler verecekleri oyun değerinin ve yararının bilincine varabilsin. Oy vermenin hiçbir işe yaramayacağını, hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini, Avrupa'nın kuruluşunda ve kurumlarında söz hakkı olmadığını bile neden oy vermeye gitsin ki seçmen?

AB'nin geleceği için asıl hedef, Avrupalıları piyon olmaktan uzaklaştırıp onları kuruluşun etkin oyuncularını olduklarına inandırmak olmalıdır.

9 Haziran tarihli *Le Monde*'un başyazısında yer alan "Oy kullanmayanlar hedef şaşırdı" fikrinin tersine, bence sandık başına gitmeyenlerin yarımın Avrupası için sunulan projelerde kendilerini bulamıyorlar. Hata oy kullanmayanların değil; Avrupa kurumlarında, yurttaşın sözünün hiç önemi olmadığı karmaşık bir imaj yaratanlarındır.

* Mireille Sadège

Politika Günlüğü
Hüseyin Latif

Güven bunalımı

6 Nisan Pazartesi günü TBMM'de bir konuşma yapan Barack Obama, Türkiye'nin demokratikleşme

yolunda atması gereken adımları bir bir sıralamış, iktidara ve muhalefete dengeli bir yaklaşım göstermiş, etliye sütlüye karışmamıştı. Ne Türkiye'yi İslam ülkelerinin liderliğine oturtmuştu ne de Müslüman Türkiye'den, ılımlı İslamdan bahsetmişti.

Konuşması sırasında üzerine basa basa söylediği bir konu vardı; o da Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyeliğini desteklemesiydi. 4 Haziran günü ABD Başkanı Barack Obama, Kahire Üniversitesi'nin meşhur kubbeli salonundan Ortadoğu'ya ve İslam alemine yönelik beklenen konuşmasını yaptı.

Barack Obama'nın her iki konuşmasının da ortak bir amacı vardı. Başta Türkiye ve Ortadoğu olmak üzere tüm İslam dünyasında yüzde 90'lara ulaşan Amerikan karşıtlığı, ABD yönetimini bir şeyler yapmak zorunda bırakmıştı. Barack Obama her iki konuşmasında da, seslendiği kitleleri Avrupa'nın ileri, laik, demokratik yapısından uzak görerek dinsel motiflerle, örneklerle bezenmiş bir söylevi yeğledi. Bu da, ABD'nin henüz Ortadoğu ile ilgili planlarının netleşmediğinin, önceki Bush yönetiminden ne kadar ayrıştığının bir kanıtı olsa gerek.

Ama yine de ABD'nin, Obama-Clinton ikilisiyle bir değişim rüzgarı olmasa bile esinti yakaladığı gerçek. Bu esinti içerisinde Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'nin dış politikadaki Fransa'nın güçlü, tarafsız büyük devlet politikasını sürdürme başarısı ABD'yi rahatsız etmiş benziyor. Belki de bu yüzdendir ki, Obama

ile Sarkozy 'Türkiye'nin AB üyeliği tartışması' sürekli ön plana çekilmekte. Burada özellikle Türkiye'de göz ardı edilen önemli bir noktayı dile getirmek istiyoruz: AB'nin Washington'dan yönetilmediği gerçeğinin herkes tarafından kabul edilmesi zamanının geldiğidir. Ayrıca Sarkozy ve Merkel ikilisi AB içerisinde, ABD'nin süper güç ya da süper müttefik politikasına önem veren devletlerin sayısal artışına, güçlenmesine karşı yeni politikalar üretmektedirler.

Hatırlatılması gereken ikinci önemli nokta da, Türkiye'nin AB'ye tam üyeliğine karşı çıkan Fransa ve diğer AB liderlerinin Türkiye ile ilgili düşüncelerini daha net ve açık söylemesi gerekmektedir. Çözümün nasıl olacağını, 475 yıldır süren ekonomik, kültürel ve politik dostluğun nasıl sürdürüleceği tartışması belirleyecektir. Ülkeler arasındaki dostluğun üç ayağından birinin aksamasının getireceği zorlukları önümüzdeki yıllarda daha sık yaşayacağı benziyoruz. İşte tam burada Aujourd'hui la Turquie'nin rolü daha da ön plana çıkmakta. İlk elli aylık yayın hayatını 26 Mayıs'ta Fransız Büyükelçisi Bernard Emié'nin verdiği bir kokteyl ile Fransız Sarayı'nda kutlayan ALT tüm ikili görüşlere yer veren tek Franco-Türk medya olarak tartışmaların odağında yayını sürdürmektedir.

Nitekim yukarıda açıklamaya çalıştığımız görüşlerimizle bir kez daha, "Sade Vatandaş" Okan Bayülgen'in ve birçok diplomatın dikkatini çeken 20 Mart tarihli "Hillary Clinton geldi, Obama geliyor, Bir de Sarkozy gelse!" başlıklı yazımız tarih önünde doğruluğunu küçük bir değişimle sürdürmekte : "Hillary Clinton ve Obama geldi, Bir de Sarkozy gelse!"

* Ayşe Buyan

Her şey tek bir dilekle başlar

Uçurtmalar kadar özgür ve rüzgarın yön verdiği bir hayatta açmak gözlerini, hayalinde azıcık kalmış bir anne ninnisi kadar mutlu..

İşte orada olmak vardı dedirten nakaratlar kadar ısrarlı bir hayat çizgisi ve her an elinden uçacakmışçasına bağlı olan gazlı balon kadar geçici. İşte hayat budur dedirten bir sürü an ve müjdecilerle dolu dakikalar, yaşarken kısa gelen yaşlanınca geriye saymaya gidemeyeceğin

kadar uzun bir film kaseti gibi... Nereden başlasan oradan devam edecek upuzun bir atkı modeli, ya da sonsuz uzayan yarı çakıl yarı toprak, arada asfaltın tadını sürebileceğin uzun bir yol gibi... İşte yaşam; her insanın içinde bir tarifinin olduğunu bilen zaman dilimi. Öncelerini ve sonrasını sorgularken hep o anı kaçırdığımız aslında çok da şahsi gerçekler tüneli...

Güzelsen, zenginlik bekleyen, aşkınsan; ayrılık bekleyen karmaşık duygular süreci.

Devamı Sayfa 2'de

Yalçın Zaim: "Vakıf üniversitelerine özel yasalar gerekli"

Atılım Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Yalçın Zaim, Türkiye'deki vakıf üniversitelerinin yeni yasalara ihtiyaç duyduğunun altını çizerek bu konudaki tecrübelerini, görüşlerini ve önerilerini aktarıyor.

Eğitim konusunda vakıf üniversitelerinin yaşadığı sorunlar nelerdir?

Eğitime, devlet ve halk ayrı pencerelerden bakıyor. Devlet, standartı yüksek ve kaliteli eğitim verme amacıyla. Aileler ise, çocuğun daha çok para kazanması ve daha mutlu olması için üniversitenin gerekli olduğu görüşünde. Sonuç olarak eğitime bir destek veriliyor ama üniversite kurma işi çok zor.

Devamı Sayfa 2'de

Yalçın Zaim: "Vakıf üniversitelerine özel yasalar gerekli"

Devlet, zamanında bu konuda bir baskı olduğunu görünce, çözümünü kendi dışında aradı ve 1968'lerde özel yüksekokul denemesi yapıldı ama bu yetersiz kaldı. Devlete yakın kişiler tarafından, dört yıllık teknik okullar açıldı. Üniversitelerden hocalar getirildi ama sonradan diplomaların satılmaya başlandığına dair söylentiler çıktı. Bunun ardından devlet, ciddi tedbirler aldı, özel okul kurulmasına sınır getirildi fakat 'vakıf üniversiteleri kurulabilir' gibi bir madde eklendi anayasaya. 1985'lerde Bilkent Üniversitesi vakıf üniversitelerinin ilk örneği oldu, çok başarılı da oldu. Ama vakıf üniversiteleri hem pahalı hem de zor bir iş.

Bizim resmi kuruluşumuz 1997. 2001-2002 yıllarında Türkiye'de kriz başladı. Daha yeni kurulmakta olan bir müessese kriz yaşayınca, olanaklarımız daraldı. Biz de mühendisliğe ağırlık vermeye karar verdik. O sırada Dünya Bankası'ndan kredi sağladık ve bu krediyle bir bina inşa ettik. Daha sonra mühendislikte Türkiye beşincisi olduk. İstanbul Teknik Üniversitesi, Ortadoğu Teknik Üniversitesi, Hacettepe Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nin ardından beşinci Atılım Üniversitesi oldu. Biz o kadar tecrübeli değildik ama mükemmelleşme çabalarımız bizi bu noktaya getirdi. Üniversitemizde 9 tane bölüm, 40'a yakın laboratuvar var. Devlet Planlama Teşkilatından ve TÜBİTAK'tan ciddi projeler aldık. Teknik malzemeler sağladık. Bir üniversite kurmak için 100 milyon dolar gibi bir bütçeye ihtiyaç var. Biz altyapımızı oluştururken öğrencilerimizin gelirleriyle bir işletme programı yaptık, yapacağımız bina, laboratuvar gibi faaliyetleri plana ekledik. Şu an 60-70 milyon dolar tutarında yatırımımız bitmiş durumda. 4500-5000 civarında öğrencimiz var. Bilimsel yayınların sayısı bakımından, 2000'den itibaren vakıf üniversiteleri arasında yedinciyiz. Senelik 60 adet bilimsel yayın yapıyoruz, bu sayıyı arttırma konusunda da çalışmalarımız devam ediyor. Üniversite kendi kendini kuruyor, binaların sayısı yakın zamanda artacak. Üç tane daha mühendislik bölümü açacağız. Şu an faaliyette olan 38 vakıf üniversitesi

var. Bunların her biri 100 milyon dolar harcayacak, artı her bir öğrenci için adam başına 4500 dolar harcanacak.. Bu fabrika kurmak gibi bir şey ama burada kurulan üniversite. Binalar kurulacak, yatırımlar yapılacak... Devlet üniversitelerine T.C. teminat veriyor, vakıf üniversiteleriyse teminatı kendi bulmak durumunda. Çözülmemiş bir problem daha var. Kanun diyor ki, vakıf üniversitesi kurulduktan sonra işini maddi açıdan yürütemez hale gelirse, hami (koruyucu) devlet üniversitesi gelir ve bu üniversitenin bütün fiziki mallarına el koyar, onu yaşatmaya devam eder, borçlar da Müttevelli Heyeti'ne kalır. Başka ilginç bir madde daha var: Parayı rektör harcar, deniyor. Şimdi borçlardan sorumlu olan bensem parayı neden rektör harcıyor? O zaman benim denetlemem gerekir. Bu kavga devam ediyor.

Biz özel bir kanun istiyoruz, taslak olarak bunu da aktarıyoruz, ama problem hala çözülmedi.

Vakıf üniversiteleri ne amaçla kuruluyor?

Ortak amaç eğitim ve fedakarlık. Benim maceram ise basit. 1985'te bir anaokulu kurdum, o zamanlar devletin desteğiyle önce ilkokul ve sonrasında da kolej yaptık. Lise öğrencilerimizin üniversiteye gitmesi gündeme gelince, bir dersane ya da üniversite kurma fikri doğdu. 1992'de üniversitede karar kılıp, bu işe başladım. Benim nenem ilkokul öğretmeni, dedemin kardeşi M.E.B müsteşarı, büyükkedem Osmanlı'nın son zamanlarında ilk Maden ve Orman fakültesini kurmuş. Ben de genetik olduğumu düşündüm. (Gülüyor)

Devletin vakıf üniversitelerine bakışı nasıl?

Vakıf üniversiteleri para kazanmak zorunda, yoksa enflasyona gider. Amerika'daki vakıf üniversitelerin büyük çoğunluğu üç çizgiyle para kazanır: Öğrenci gelirleri, bağışlar ve

parayı işletme kabiliyeti. Ama bizde parayı işletmeye kötü gözle bakılıyor.

Türk tarihindeki ilk vakıf Osmanlı İmparatoru Kanuni Sultan Süleyman zamanında düşünülmüş. İmparatorlukta ölen vezirin tüm malları padişaha kalıyordu, dönemin sadrazamı Sokollu Mehmet Paşa da bunu engellemek için vakıf mantığını düşünmüş.

Vakıf üniversitelerinde asıl amaç kalite. Ancak denetçilerin hiçbiri kaliteyle ilgilenmiyor. Bir öğrencinin yatay geçiş sebepleri araştırılıyor fakat bölümdeki hoca sayılarına, bina sayısına bakılmıyor.

Türkiye'nin bir dinamizmi var. Çok kısa bir sürede çok sayıda vakıf üniversitesi kuruldu, devlet üniversite sayısı arttırıldı, toplamda 150 civarında üniversitemiz oldu. Türkiye nüfusu 70 milyon, bunun %30'u genç nüfus. Bizim burada sağlamamız gereken şey kalite.

Vakıf üniversitelerimize devlet güvence vermeli; vergiler, cezalar ve ödemelerle itilip kakılıyor, bunu Yükseköğretim Kurulu (YÖK) Başkanı'yla da konuştum.

Ben kendi kuruluşum açısından ümitliyim. Paslanan müesseseler var, biz burada kendi kuruluşumuzu sürekli geliştiriyoruz. Birçok okuldaki hocalar rakipsiz olarak, hem kalite hem de fiyat açısından uygun olduğumuz için bizi tavsiye ediyorlar, halk iyiyle kötüyü ayırt etmeye başladı.

Bu üniversiteler arasındaki farklar ne ölçüde?

Bir kere, kuruluş yılı bakımından farklılık var. İkincisi şehir bakımından var. İstanbul, Ankara, İzmir ve Tarsus'ta var. Tarsus'ta Amerikan koleji vardı, arkasından bir üniversite kuruldu. Fakat hoca bulma zorluğu var. Mesela bizim üniversitemizde eğitim dili İngilizce. Hocalarımız dersi İngilizce anlatıyor. Öğrencilerin Türkçe ders isteğine karşı çıkıyoruz çünkü biz yabancı dilde eği-

tim verdiğimizizi söylüyoruz, öğrenci de buna alışmalı. Başkent Üniversite'sinde yakın zamana kadar dersler Türkçe anlatılıyordu, Bilkent ise derslerini hep İngilizce verdi. Bazıları hazırlık sınıflarında İngilizce öğretip Türkçe devam ediyor. Burada da farklılıklar var. Üniversiteler arasında yapı ve kuruluş bakımından da büyük farklar var. Kampüslerin yerleri bile farklı farklı, bunlar öğrenci seçiminde kıstas olabiliyor.

Bahsettiğiniz sorunların çözümü nasıl sağlanabilir?

Atılım Üniversitesi kurulduğu andan itibaren ben vakıf üniversitelerini yan yana getirmeye çalıştım. Yukarıda bahsettiğim kolejimiz daha çabuk güçlendi, diğer kolejlerle iyi bir iletişime geçti, dernekler kuruldu ama üniversiteleri bir türlü yan yana getiremedik.

Çözüm için öncelikle bir kanuna ihtiyacımız var. Şu anki kanunda devlet üniversiteleri için, vakıf üniversiteleri için ayrı kurallar var ama burada yığınla da tezat var.

Daha sonra, yine bahsettiğim gibi yan yana gelmek ve ortak bir güç oluşturmak lazım. Üçüncü olarak da YÖK'te bizi temsil eden birinin olması lazım, çünkü vakıf üniversitelerinin sayısı giderek artıyor.

Çok kötü durumda olan okullar var. Öte yandan her sektörün kendine özgü problemleri var. Devlet bir ara vergi affı çıkardı, ceza faizlerini silip ödemeleri taksitlendirdi fakat vakıf üniversitelerine bu şekilde bir yardım yapılmadı.

On senedir vakıf üniversiteleri arasında bir birleşme sağlayamadık ama bu konuya olumlu bakıyorum, mutlaka bir birlik olacaktır.

Öğrenci alma konusu nasıl oluyor?

YÖK'ün görevi, taleplere göre bu organizasyonu yapmak. Bu işler Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi'yle beraber organize ediliyor. YÖK, öğrenci tahsis konusunda şu anki başkana kadar sıkıntı yaşıyordu. 1000 öğrenci talep ediyorduk ama neden gösterilmeden 700 gönderiliyordu. Şimdiki başkan Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan kontenjanları genişletmemiz yönünde bize destek verdi, umarım bu politikalar hepimize yarar sağlar.

*Röportaj: Mireille Sadéye
Yayına Hazırlayan: İnci Kara

Her şey tek bir dilekle başlar

(1. Sayfadan Devam)

Bazen az şeyler bekler, bazen etek dolusu arzular sıralarsın havaya, yalvarırsın ve istersin hep ardı ardına ve doyumsuzca...

Araya tanrıyı koyarken hep dileklerine, unutursun bir önceki isteklerini...

Hep bir daha dünyaya gelsem diye başladığın lafın arkasına mucizevi dilekler sığdırırsın. Oysa ki verilen şans bir denesen, dünyaya neler sığdırırsın...

Yıllardır öğrendiğim bir tek şey anı yaşarsın ve o anı tekrar yaşamak istediğin zaman yeni ve iyi olan her şeyin arkasından koşarsın. Eğer bir daha dünyaya gelemeyeceğini bildiğin halde bir sonraki yaşamdan medet umuyorsan "keşke"lerin ve yanlışların içinde yok olan yarınlar ve geçmişte hep bir kral ya da kraliçe olduğun hayaline inanırsın.

-Oysa hayat bir gerçek, sen ise bir daha anlamlı yaşamayacak pişman insansın!

Rüyam böyle tekrarlardı kendini oysa benim de hayat felsefem buydu ama sonunda ki pişman insan olma hayali beni çok sıktı.

Nede olsa pişmanlıkları hiç sevmem, pişmanlık duymak için geçirilecek süremi yemek yemeye, gülmeye, öğrenmeye, kaynaşmaya ve aktarmaya harcamayı yeğlerim.

Ben küçüklüğümden beri küçük şeylerle mutlu olduğum için pek "keşke" lerim olmadı. Hep farklı insan grupları arasında yaşadım.

Yaşlılar, yoksullar, çocuklar, zenginler, eğitimliler, despotlar vb...

Yolda yürürken insanlarla merhabalaşmak hep huzur verdi içime ve insanlara yardım etmek...

Kusurlarımla önce ben dalga geçtim ve hiç kimseyle kavga etmedim. Korkak olmadım ama çok da tacizkârlık yapmadım.

Galiba hayat bir denge! Denizde giden bir gemi kadar doğru yüklenmiş bir beyinin arkasına sığınmak, uçurtmayı uçurtmak için gereken rüzgarı tayin edip, bağlı olduğu ipi gökyüzüne kaptırmamak...

Denge; hayat içinde devam etmenin uzun süreli yaşamdan keyif almanın ve aldırmanın en baş sebebi.

Davranışlarının dengesi, duygularının dengesi, para harcamanın dengesi, mutluluğun ve paylaşımların dengesi, akıl ile ruhunun dengesi, şu hareketli mekân ve zaman diliminde olmanın başlıca gerekliliği...

Bir zamanlar mor leylaklar arasında gizlenmiş bir küçük bahçe keşfetmişim evi-

mizin yakınlarında, sokağa yeni yeni çıkmaya başlamış hafif ev kedisi bir çocuk.

Hayatta tek başına durmanın zamanı geldiğini ancak yakın bahçeler ve çevre evlerde hissedebilen bir çocuk. Her yaz başlangıcı o leylaklı bahçenin yeni bir özelliğini keşfeder, bir yandan etrafında bulunan ısırgan otlarıyla sarılmış yabancı çakal eriğinin yeni çıkan tanelerini arsızca toplamayı başarı sayardım.

Evde oturmaktan beyaz kalmış kollarım ve ilk defa o sene giydiğim bermuda şorttan çıkan bacaklarım, her arka bahçe dönüşünde çiziklerle dolar eğer kanamış olan çizikler varsa da ısırganın değmesiyle hem kaşınır hem de tarifsiz bir acıyla sızlardı. Hayatı keşfetmek bir çocuk için o kadar tatlı olmalı ki; sızlamaları ve yaraları bir kenara atıp tekrar tekrar aynı süreci yaşamayı göze alırdım.

Hayatta öğrendikçe risk alındığını yine o leylaklı bahçede gördüm. Mor leylaklar beni çağırıyor, iki üç dal anneme toplamak için davetkâr kokularına hayır diyememişim, koparmak için asıldığımda sert olan gövdesi beni zorlamış ve hafif kendine doğru sürüklemişti. O ana kadar leylakla-

rın bahçenin dik kayalıklarını kapatan bir ayraç olduğunu keşfetmemiştim. Dal koptuğunda bir elimde iki leylak parçası, diğer elimde ise aşağı düşmemek için tutduğum sarmaşıkla karışık bir bitki gövdesi. Ne elimdeki mis kokulu çiçekten vazgeçebildim ne düşmemek için tutduğum sarmaşık dallarından...

İşte yalnız ve ilk defa bir mücadelenin içindeydim. Kendimi yukarı çektiğimden hayatın, macera ile tecrübe edilmesinin çok riskli olduğunu öğrenmişim.

Keşfederken ya da tecrübe ederken alınacak risklerin dengesi olmalıydı hep.

İşte o gün bugündür ne zaman mor ve beyülül bir çiçek görsem önce etrafını dolaşırım. Ne de olsa tecrübe edinmek, yavaş adımlarla gerçeği görmek demektir. Yanlış ise, tecrübeyi savunmasız elde etmektir.

Öğretiler özgürlükleri kısıtlamış gözükse de aslında söylenenler tehlikelerden korumak içinmiş.

Yeniden dünyaya gelsem tek bir dilek dilerdim. "Gördüğüm tüm güzelliklerin arka yüzlerini görebilmek..."

*Ayşe Buyan
abuyan@gmail.com

Toplumsal ve siyasal gelişim sürecinde Türk medyası ve son yirmi yılı...

HaberTürk Televizyonu Genel Yayın Yönetmeni Erdoğan Aktaş, bize Türk medyasının incelenmesi zor olan, son yirmi yıllık hızlı gelişimini yorumluyor. Ona göre bu sürecin anahtar kelimesi "dinamizm".

Erdoğan Aktaş kimdir, bugüne kadar neler yaptı?

1967 doğumluyum, liseden mezun olunca 1983 yılında gazeteciliğe başladım. Yapmak istediğim tek işti. İstanbul Üniversitesi'nde felsefe okurken çeşitli gazetelerde çalıştım, 1993'te televizyona geçtim sonra da hep televizyonculuk yaptım.

Show TV'de çalıştım. NTV'de 7,5 yıl "Yakın Plan" adlı programı hazırlayıp sundum. Aslında ben hâlâ kendimi muhabir olarak hissediyorum, öyle de olması gerekli zaten. NTV'den sonra Star Haber genel yayın yönetmenliğini yaptım, 2008'den beri de Habertürk'teyim.

Habertürk izlenme oranı bakımından da son yıllarda epey gelişti. Benim habercilik anlayışım, demokrat, katılımcı ve çoğulcudur; burada bu anlayışla yayın yapıyoruz, Türkiye'nin bu zemine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Habertürk'ü Türkiye'nin tartışma platformu olarak konumlandırmaya çalışıyoruz; çünkü ülkemizdeki en önemli sorunun sağlıklı tartışma zeminlerinin oluşmaması olduğunu düşünüyorum. Ciddi tartışma platformları, Türkiye'deki politikayı, siyaseti ve insan algısını mutlaka etkileyecektir. Bu karşılıklı etkileşim, medyadaki aksaklıkları da törpüleyecektir. Türkiye son dönemlerde çok ciddi açılımlar ortaya koydu. Bu açılımları herkes desteklemese de, konuların konuşulmasına zemin hazırlayacak, demokrat ve katılımcı bir yayın anlayışının Türkiye için çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Değişik TV kanallarında görev yaptınız; özel televizyonlarda patronuna göre bir haberi değişik yorumlamak gerekiyor mu?

Böyle olsa iş yürümez, yapılan haber bir dayatmayla olmuyor. Genelde olaylar tesadüfi geliyor ve tartışmalar da oradan doğuyor. Benim hiçbir patronum arayıp "şu haberi şöyle yapalım, böyle değiştirelim," demedi. Zaten bu bir duruş meselesidir. Sık sık konular tartışılır, fikir alışverişi yapılır ama sözlü olarak bir iş akdi yapılmaz, yapılsa da bunu hissedersiniz zaten. Toplumda medyanın biçimlenişi farklı anlaşılıyor ki bu konuda da insanlar haklı, bunun kötü örnekleri oldu. Tekrar edeyim, bizim ilkelerimiz demokrat, katılımcı ve çoğulcu anlayış. Buna hukukun üstünlüğünü de katmak lazım.

Ergenekon diye bir mesele var örneğin, garip olaylar oluyor ama bütün bunlar olurken unutulmamalı ki, bir adalet terazisi var; hukuku dikkate alarak yürümek zorundasınız.

Türkiye'de sansür var mı?

Bence sansürden daha kötü bir şey var, o da otosansür. İnsanlar mesleki hayatlarına bunun üzerinden devam ediyorlar. Sansür yok diyebiliriz, ama bence otosansür daha kötü. Türkiye gibi bir ülkenin medyasında her şeyin düz bir çizgide yürümesini düşünmek yanlış, ama hatalı bir çizgide yürümesine göz yummak hepsinden yanlış. Dolayısıyla zamanla bir takım şeyler yapılacak ve herkes de işin ucundan tutacak. Sonuçta Türkiye'de özel televizyon yayıncılığı hâlâ çok genç ama inanılmaz bir hızla gelişti. Kendi içinde sakatlıkları oldu ama güzel bir şekilde devam ediyor.

1990'lardan itibaren özel televizyonlarda bir patlama görülüyor. Bu kadar kısa bir zaman içinde bu gelişimi etkileyen şey nedir?

Öncelikle dinamizm. 1992-2002 yılı arasındaki Türkiye'yi düşünün. Bence dünyada herhangi bir sosyolog, felsefeci ya da bilim adamının Türkiye'nin o dönemini sağlıklı, pozitif bir düşünceyle açıklaması ve kavramlaştırması çok zor. 1992 koalisyon hükümetleri zamanı, askeri bir darbenin üzerinden 10 yıl geçmiş, ekonomik sistem liberalleşme sürecini tamamlamamış ki, hâlâ da tamamlanıp tamamlanmadığı tartışılıyor. 1994'te çok büyük bir ekonomik kriz ve devalüasyon yaşandı; 95'te cep telefonları yaygınlaştı; 96'da internet hayatımıza girdi; bu arada 28 Şubat 1997'de askeri bir müdahale ve ardından siyasal, ekonomik bir kriz daha.. sonrasında 2002'de Kopenhag kriterlerini konuşuyoruz, insan hakları, kadın ve çocuk hakları, Kürtlerin hakları ve hatta travestilerin, homoseksüellerin haklarından bahsediyoruz. Daha çoğulcu bir demokrasiden söz ediyoruz. Avrupa buraya bir süreçle, bir reformla gelmiş, böyle baktığımız zaman Türkiye'nin 1990-2002 yılları arasındaki gelişimini nasıl açıklarsınız? Dolayısıyla açıklamada bu kadar zorlanacağımız bir ülkenin diğer unsurlarının gelişimini de hemen kavramsal olarak açıklamamız kolay değil. Bu ülkede kimi zaman kavramlar yok oluyor ya da el değiştiriyor, bu hiç konuşulmayan bir konudur; oysa bir hastayı tedavi etmek için ilk adım teşhistir.

Sizce medya mı toplumu yönlendiriyor yoksa medya toplumun ihtiyaçlarını saptayıp konuları mı belirliyor?

Medyanın bir toplum mühendisliği yapabileceğine inanmıyorum. Kısa vadeli olaylarda, örneğin seçimlerde medyanın toplumu biçimlendireceğini sanmıyorum. Siyaset ve medya doğası gereği pragmatisttir. Halk siyasetten pragmatist bir sonuç bekler, ama medyadaki iş kültürel bir aktivitenin yayın yoluyla kitlelere aktarılması olduğu için daha somut veriler ve entelektüel yaklaşımlar bekler. Netice itibarıyla bu kadar karmaşık günler yaşayan Türkiye'de medyanın oluşumunda ve ihtiyaçlara cevap verme konusunda aksaklıklar oluyor. 80'li yıllarda kimse Kürt sorununu gazetesinde yazamazdı, bugün bir terör örgütünün başındaki adamın serbest kalması için özgürce bir şeyler söylenebiliyor.

Aydınlanma çağının önemli düşünürü Voltaire diyor ki, "Söylediklerinin hiçbirine katılmıyorum ama bunları söyleme hakkın olduğunu sonsuza dek savunacağım". Avrupa böyle bir süreçten geçmiş, hatta canını verenler bile olmuş. Türkiye'de de oldu ama süreç aynı değil. Türkiye'nin dünyaya eklemlenmesi ve her türlü açılımı, dış dünyanın etkisiyle olmuştur. Örneğin Birleşmiş Milletler'e, NATO'ya girişi, kendi ülkesinin dışındaki savaşlara NATO askeri gücü olarak destek göndermesi, liberalleşme, küreselleşme süreci, bunlar hep dış dünyanın etkisiyle olmuş. Bunlar, "Türkiye'deki insanlar bizim düzeyimizde yaşasın," diye yapılmıyor. Maddi ve manevi geçişkenliği sağlamak için coğrafyanın en önemli noktası olan Türkiye'ye balans ayarı yapılıyor, ekonomik bazı ilişkilerin kendileri açısından daha sağlıklı ilerleyebilmesi için. Dolayısıyla dışarıdan etkilerle Türkiye dönüşümünü tamamlamış. AB süreci de böyle; dış etkilerle yapılan bir Türkiye getirdi. Oysa bugün

AB'ye girsek bu gömlek Türkiye'nin üzerine nasıl oturacak? Süreç normalde ortaklıklarla geliyor. Türkiye'ninki biraz Avrupa'nın talebiyle oluyor, Türkiye de istiyor fakat Avrupa bu coğrafyayı, işgücünü, askeri yapıyı kendisine eklemek istiyor.

Dünya öyle bir noktaya geldi ki demokrasinin olmadığı yerde ticaret de işlemediği için vahşi kapitalizmin girdiği noktalar farklı bir boyut kazandı. Artık herkes demokrasiyi savunuyor çünkü başka çıkış yolu yok ve bunlar dış dünyanın etkileriyle oluyor. İçeriden özgün bir devinimle olmuyor, yirmi yıl sonra Türkiye'ye AB gömleğinin dar mı bol mu geldiği de tartışılacak. Olup biten çoğu şeyi destekliyorum fakat Kopenhag kriterlerini dört dörtlük tamamlamış bir ülkenin vatandaşları olarak ben, Türkiye'nin Avrupa Birliği'nde olup olmamasını pek önemsemiyorum. Tabii ki olmasını isterim ama çeşitli nedenlerden dolayı olmuyorsa da olmasın; yeter ki o kriterlerin bulunduğu bir ülkede yaşayalım. Kimsenin kimliğinden ya da tercihlerinden dolayı zarar görmeyeceği, milli gelirin 20 bin dolar civarlarında olduğu, eğitim ve sağlık haklarının çok güçlü olduğu bir ülkede yaşamak isterim. Bunlar için belli bir süreç gerekiyor ama ben bu konuda Türkiye'den çok umutluyum.

Türkiye'de demokrasi sürecini nasıl görüyorsunuz?

Ben olumlu görüyorum. Örneğin Ergenekon olayı için bazı insanlar saçma, bazıları doğru olduğunu düşünüyor. Şu soruyu sormak gerekiyor: "Ya bazıları yanlışsa?" Bunu tartışmak lazım.

Bu davanın hukuk çerçevesi içinde yürüdüğüne dair zaman zaman şüphelere kapılıyorum; çünkü Prof. Türkan Saylan örneği var, Türkiye'nin en saygın bilimadamlarından biri ve hasta, bunun bir metodu olması gerekir. Ama bu Türkiye'deki bir dönem, bu dönemin demokrasiye bir katkısı umarım ki olur. Şu anda neler olduğunu ancak bir süre sonra daha iyi anlayacağız çünkü fotoğrafı kimsenin henüz net görebildiğine inanmıyorum. Öte yandan Sayın Başbakan Erdoğan'ın Kürtçe bir cümleyle, Kürt televizyonunu yayına sokması (TRT Şeş) son derece radikal ve desteklediğim bir karardı. Bunun sonucunda T.C. bölünmedi, kıyamet kopmadı, kimse üzülmedi. Aksine insanlar bundan faydalananıyor.

İnsanların hangi ülkeden olursa olsun, bir "dünya vatandaşı" anlayışıyla demokrasi ve hukuk dışı oluşumlara birey olarak karşı çıkması gerek. Yöneten aygıt kendi içinde bir savunma ya da saldırı mekanizmasıyla bazı şeyleri dizayn ediyor. Yakın geçmişte aşırı örnekleri de vardı; bu dünya Hitler faşizmiyle baş etmek durumunda kalmış bir dünya, yüz binlerce insan katlediliyor ve Avrupa bununla baş edebiliyor. Bu

Erdoğan Aktaş

bakımdan hem dünyada hem Türkiye'de demokrasi adına önemli gelişmeler olacağına inanıyorum. "Copy-paste" demokrasi olmaz, sosyolojik bir süreçle ve insanların talebiyle gerçekleşecek bir şey.

Peki medya bu hakları, özgürlükleri isteme talebini yaratabilir mi?

Kısmen yaratabiliyor. Olaylara anlık tepki vermek çok önemli olduğu için yaşanan süreçteki kötü olayları deşifre edebilmesi bakımından medyanın rölü büyük. Geçmişteki Susurluk olayının ortaya çıkmasındaki en büyük faaliyet medyadan geldi. Erbakan Başbakan iken hükümet "Bunlar faso fiso işler," dedi ama medya buna yüklendi ve olayların önemli bir kısmını deşifre etti. Bu anlık tepkiler demokrasi talebini gösterir.

Türkiye'deki medyayı nasıl buluyorsunuz?

Sabah inanılmaz bir olayla güne başlayan öğlen skandallarla devam eden ve akşam siyasi tartışmalarla sürdürülen bir medyaya sahip olan bir ülkede yaşıyoruz. Bu her gün böyle oluyor. Türk medyasının biçimlenişi kendi özel koşullarıyla olmuş. Çok dinamik bir yapısı var.

Habertürk konu zenginliği, kalite, izleyici oranı vs. bakımından sizin için tatmin edici bir noktaya ulaştı mı?

Aklı başında bir genel yayın yönetmeni ya da televizyoncunun böyle bir doygunluğa ulaşmaması lazım. Yapılacak daha çok şey var. Teknik, editoryal eksiklikler var, iyi yetişmiş insan sorunu var. Ben Habertürk'ün bu bölgenin haber kaynağı olan bir televizyon haline gelmesini istiyorum. Özellikle Avrupa, Amerika, Ortadoğu ve Türkiye cumhuriyetleri için. Bunu yapabilirim, yollarını da biliyorum ama bunun için belirli bir süreç ve ciddi bir yatırım lazım.

* Hüseyin Latif, Mireille Sadége
Yayına Hazırlayan: İnci Kara

25 yıldır Dünya'nın tüm renkleri burada basılıyor!

IPOMET
Matbacılık San. ve Ticaret Ltd. Şti.

Tel: 0212 522 60 48
www.ipomet.com
info@ipomet.com

Aujourd'hui la Turquie'de 50. sayı coşkusu...

26 Mayıs Salı akşamı, Fransa'nın Türkiye Büyükelçisi Sayın Bernard Emié, *Aujourd'hui la Turquie* gazetesinin 50. sayısı ve Fransa'da Türk Mevsimi'nin yürütme kurulunun 6. ve son toplantısı vesilesiyle, Fransız Sarayı'nda seçkin bir topluluğun katıldığı güzel bir davet verdi.

Bu organizasyon, 5. yayın yılına başlarken bütün ekibimizi çok heyecanlandırdı ve mutlu etti. Sayın Bernard Emié'nin de Genel Yayın Yönetmenimiz Hüseyin Latif ile birlikte bulunduğu, 50. sayımızla ilgili saat 18:00'de düzenlenen basın toplantısının ardından kokteyle geçildi.

Gecenin başında S.E. Bernard Emié, Hüseyin Latif ve Erkan Oyal küçük bir konuşmayla davetlilere hoşgeldin dileklerini iletiler.

Fransa'nın Türkiye Büyükelçisi S.E. Bernard Emié düşüncelerini « *Aujourd'hui la Turquie* », Türkiye'deki frankofon basının uzun geçmişinin mirasçısı. En iyi makaleleri iki ciltte biraraya getirilen bu gazete, elli sayıdır, ülkelerimizi birbirine yaklaştıran her konuya yer verdi. « *Aujourd'hui la Turquie* », Türkiye ile Fransa arasında olduğu kadar, bunun da ötesinde frankofon dünyaya açılmış mükemmel bir « gezgin ». Zira, gazete Kanada'da, İsviçre'de ve Belçika'da da dağıtımda» diyerek ifade etti.

Aujourd'hui la Turquie gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Hüseyin Latif ise "Bizim Avrupa Yayınları'nın 2005 Nisan'ında yayımlamaya başladığı *Aujourd'hui la Turquie* gazetesi, bir sivil toplum inisiyatifi olarak gelişim göstermiştir.

Avrupa'nın en önemli iki ülkesinin 500 yılına yakın işbirliğini, Voltaire'in, Jean Jacques Rousseau'nun dilinde, dünyanın en jeopolitik merkezinde geliştirmeyi bir gazete etrafında yapmayı düşündük, ve nihayet bu yılın başından beri de bu güzel gazetemizi Ahmet Hamdi Tanpınar'ın, Yaşar Kemal'in, Tahsin Yücel'in, Nedim Gürsel'in ve Orhan Pamuk'un dilinde de yayımlamaya karar verdik." diye ekledi.

Gazetenin yayın kurulu üyesi Erkan Oyal ise düşüncelerini "Her toplumda önyargılar basın

tarafından yeniden üretiliyor. Ülkeler, özellikle doğu-batı bağlamında birbirlerine karşı kemikleşen bakış açılarına sahip. Türkiye, yabancı medyanın kendisini tanımadığından, doğru değerlendirmeler yapılamadığından, yanlış haberlerden şikayet ediyor. Türkiye Avrupa Birliğine, ulusal değerlerini koruyarak, katılmak istiyor. Bunun da kolay olmadığını, önündeki güçlükleri ve engelleri deneyimiyle biliyor. Yine de kararından dönmüyor.

ALT'nin önemi işte bu noktada ortaya çıkıyor. Fransa kamuoyuna Türkiye'yi, Türkiye kamuoyuna da Fransa'yla ilgili görüşlerini uzmanların kaleminden doğru ve istikrarlı olarak yansıtmak. Her zaman aydınlatıcı, tarafsız ama gerektiğinde eleştirel; mutlaka yapıcı ve güven verici bir gazete olarak." diye ifade etti.

Bu güzel akşama gelene kadar çektiğimiz tüm stresi bir yana bırakıp şampanya kadehlerimizle 50. sayımızı neşeyle kutlarken, gazetecilik prensibi olarak o akşam da çalışmayı ihmal etmedik. Fransız Sarayı'nda bizimle bu heyecanı paylaşan katılımcılara, bu akşamın anlam ve önemi hakkındaki düşüncelerini sorduk. İşte aldığımız yanıtlar...

Fransa Başkonsolosu Sayın Christine Moro bu akşamla ilgili düşüncesini, "*Aujourd'hui la Turquie*'nin 50. sayısının kutlandığı, aynı zamanda Fransa'da Türk Mevsimi yürütme kurulunun toplandığı bu akşam çok anlamlı, çünkü Fransız-Türk kültürel ilişkilerinin işbirliğini isteyen insanları bir araya getirdi," diye açıkladı. Michelin Genel Müdürü Jérôme Laurent, burada bulunmaktan ve *Aujourd'hui la Turquie* ile devam eden işbirliğinden memnun olduğunu belirterek, bu kutlamaya katılımın yoğunluğunu işaret ederek, insanların davete ilgi gösterdiğini söyledi.

Gazetemizin yayın kurulu üyesi Prof. Dr. Haydar Çakmak bu güzel akşamın kendisini çok mutlu ettiğini dile getirerek, "gazetemizin bütün dostlarının burada olması ve özellikle de büyükelçimizin sıcak sözleri beni çok sevindirdi," diye ifade etti.

Ünlü sanatçı-yazar-ressam Bedri Baykam "Çok güzel bir gece. Umarım 100. sayıda da birlikte oluruz. *Aujourd'hui la Turquie*, çok büyük bir

boşluğu dolduran bir gazete," diye belirtti. Saint Benoit Fransız Lisesi Müdürü Luc Vugin de düşüncelerini şöyle açıkladı: "Başlangıçta *Aujourd'hui la Turquie*, 50. sayısına ulaşip ulaşmayacağından emin değildi ama bugün görüyoruz ki bunu başardı. Bu heyecanın devam etmesi ve *Aujourd'hui la Turquie*'nin giderek daha çok kişiye ve daha geniş bir çevreye ulaşma çabası çok iyi bir şey. 2009 Fransa'da Türk Mevsimi de mükemmel bir fikir, iki kültürü yakınlaştırmak için çok önemli. Bu gerçekten ihtiyaç duyulan bir şeydi. Fransa ve Türkiye arasındaki, bu iki kültür arasındaki ortak noktaları, ilişkileri göstermek için hem bu organizasyon hem de bu gazete çok önemli".

Yayın kurulu üyemiz Prof. Dr. Işık Aydemir ise şunları söyledi: "*Aujourd'hui la Turquie*'nin ilk yayımlandığından beri çok önemli bir atılım olduğunu düşünmüştüm. Ve burada bulunmaktan ve bunun sonucunu görmekten çok mutlu oldum. Türkiye ve Fransa arasındaki ilişkilerin pek de düşündüğümüz gibi geçmediği bu günlerde, *Aujourd'hui la Turquie*'nin çok önemli bir işlevi yerine getirdiğini düşünüyorum".

Prof. Dr. Nevzat Yalçın, "Fevkalade güzel bir akşam yaşadık. Bu resepsiyonun bu kadar seviyeli, hoş ve tarihi bir atmosferde yapılması çok etkili. İstanbul'da tarihi yerlerin sayısı çok ama böyle toplantılar, günümüzde moda olan otellerde yapılıyor. Dikkatimi çeken diğer anlam şudur; bildiğiniz gibi ülkelerarası dostluklar, üst dereceli devlet adamlarının dostlukları değildir, asıl dostluklar halkların birbirlerini sevmesidir. Bugün Fransa ile Türkiye arasındaki gerginlik, yani Sayın Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'nin Türkiye hakkındaki düşünceleri, bu tarihi Türk-Fransız dostluğunu sarsacak boyutta değildir. Ağır-lığı olan şey, Türkler için en kritik dönemlerden birinde başlayan (Ankara Anlaşması) ve 500 yıla yaklaşan bu ilişkilere. Modern Türk kültüründe Fransız tesiri her alanda büyüktür. Çok az kişi bilir ki, bizim en büyük şairlerimiz, örneğin Yahya Kemal ve Necip Fazıl, Fransız şiirinden çok etkilenmiştir. Bu

gün ilişkilerde bir kriz var gibi görünüyorsa da ben bunun geçici olduğu kanaatindeyim. Öyleyse dostluğu sağlamlaştıracak gayretlerin devamı gerekiyor. *Aujourd'hui la Turquie*, bu misyonu yerine getiriyor çünkü bu kadar dar imkânlar içerisinde hala devam eden -ki tarihte çok örnekleri vardı hiçbir dayanamadı- tek gazete ve gittikçe geliyor. Kalitesiyle, objektif duruşuyla ve uzmanların yazdığı makalelerle çok öğretici bir gazete. Bizim yapmamız gereken onu desteklemektir, bu desteğin kesinlikle artması gerekiyor. Başta Hüseyin Latif'i ve *Aujourd'hui la Turquie* ekibini tüm kalbimle tebrik ediyorum," diyerek düşüncelerini ifade etti.

Ünlü Türk şarkı sözü yazarı, radyo ve TV programcısı ve sunucusu Sezen Cumhuri Önal da şu sözleri söyledi: "Türkiye'nin Fransa'da tanıtılması adına yapılan bu çalışmalar gerçekten çok özel. Yaptığım radyo programlarıyla Fransız müziğini Türk müzikseverlere tanıtmış biri olarak bana geçmiş dönemi hatırlattı. Şimdi aradan yıllar geçti ve burada çok güzel bir akşam vakti, Fransız Sarayı'nda çiçekler arasındayken insan onurlanıyor. Biz de umarım AB'ye yaklaşan çalışmalar yaparız, AB de bizi anlar. Bir Atatürk Türkiye'sinin Avrupa Birliği'nde olması gerektiğine inanırlar, başta Sayın Sarkozy olmak üzere. Ama bu süreç için bizim de çok çalışmamız gerekiyor, halkımızın da kuralları uygulaması gerekiyor".

Bu anlamlı organizasyonda emeği geçen herkese; başta Fransa'nın Türkiye büyükelçisi Sayın Bernard Emié ve ekibine ve orada bulunarak bizi yalnız bırakmayan tüm *Aujourd'hui la Turquie* destekçilerine en içten teşekkürlerimizi sunarız. Nice 50 sayılara!

Ruhi Ayangil Korosu gönülleri şenlendirdi

Türk makam müziği çalgılarından "kanun" sazının usta yorumcusu, Türk Müziği Orkestra ve Korosu yöneticisi ve yine Türk Makam Müziği temelli bestecilik alanında ürünler veren bir besteci ve bu dalda eğitmeni olan Yıldız Teknik Üniversitesi Sahne Sanatları Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Ruhi Ayangil, 25. yılını tamamladığı ATMOK "Ayangil Türk Müziği Orkestra ve Korosu" ile dünya çapında verdiği konserlerin yanı sıra bu müziğe gönül vermiş, profesyonellikten Türk Makam Müziği alanında çok uzak ama kendi kariyerlerinde bir değer

Kasım Zoto

olan avukat, doktor, mühendis, akademisyen, antikacı gibi kariyerleri olan 20 kişilik orkestra ve koroyla 3 yıldır sürdürdüğü meşk çalışmalarından bir kesiti 28 Mayıs 2009 akşamı Ahırkapı Armada Otel'de otel sahibi Kasım Zoto'nun zarif ev sahipliği ile

sergilediler. Makam müziği çalgılarından "kanun" sazının tanınmış bir yorumcusu Türk Makam Müziği'nin en güzel örneklerinden Karcıgar Köçekçeler'i seslendiren meşk grubu, Köçekçeler'in hareketli ritmiyle yerli ve yabancı izleyicilerin gönlünü şenlendirdi.

Dinletin sonunda davetliler, yine bu müziğe uzun yıllar emek vermiş Mediha Şen Sancakoğlu ve Yaşar Özel'in de eşliği sonucunda artık sık duymadığımız nağmelerin damaklarında tadı, yüzlerinde tebessümleri kalarak evlerinin yolunu tuttular.

* Ayhan Hınçal

Neslin Değişen Sesi

Silva Tanel

Neslin Değişen Sesi İlköğretim Okulu, 2001 yılında Notre Dame de Sion Lisesi Eğitim Vakfı tarafından kurulmuştur. Şimdi, aynı vakıf, Eylül 2009'da 3 - 6 yaş arasındaki çocuklara eğitim vermeyi hedefleyen Neslin Değişen Sesi Anaokulunu açmaya hazırlanıyor. Bu kurumların tek ortak noktaları NDS harfleri gibi görünse de, her şeyden önce ortak bir eğitim anlayışı ve paylaşılan ortak amaçlar vardır. Hedefimiz, lisemizde olduğu gibi, zengin ve esnek bir program uygulayarak, eleştirel düşünebilen, kendini tanıyan, toplumun diğer bireyleri ile barışık, etik değerlere ve sanata önem veren, özgür, hoşgörülü ve cömert, sorumluluk sahibi, sağduyulu, bilgili, etkin bireyler yetiştirmektir.

Okulumuz 19 Eylül 2001'de 70 öğrenci ile eğitim-öğretime başlamış, bugün öğrenci sayımız bu sayının beş katını aşmıştır. Özel Türk okullarında eğitim alan çoğu öğrenci gibi, çocuklarımız haftada toplam 40 ders saati öğrenim görmekte ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın belirlediği resmi programa göre derslerimizin 30 saati Türkçe, 10 saati ise, bizim için çok özel bir yeri olan Fransızca olarak yapılmaktadır.

Öğrencilerimizi, Fransızca ve ikinci yaban-

cı dilimiz olan İngilizce ile erken tanıştırmak (anaokulundan itibaren ve 4. sınıfta) ve 2 kültürü ve 3 dili karşılaştırmaya yönlendirerek, onları farklı kültürlerle açık bireyler olarak yetiştirmeyi amaçlıyoruz. Ayrıca, Fransızca ve sınıf öğretmenlerimiz, anaokulundan 5. sınıfa kadar, haftada bir kez aynı zamanda derse girerek, bu kültürler arası karışımından oluşan ortamı öğrencilere yaşatmış oluyorlar.

Ayrıca sanat, kültür ve spor dünyası da, bizim için önemli eğitim ve etkinlik alanlarıdır. Bir eğitim kurumu olarak, sanatın değişik ve zengin ifade yöntemlerini öğrencilerimize sunmayı, bedensel sağlığın önemini fark etmelerini sağlamayı görev biliyoruz. Bu amaçla, mümkün olduğu kadar ve İstanbul'un bize sağladığı olanaklar çerçevesinde öğrencilerimizin sergilere, konserlere, kaliteli gösterilere ve okullar arası turnuvalara katılmalarını sağlıyoruz. Özetle amacımız; kültürel mirasımıza ve değerlerimize bağlı kalarak, bu değerleri çağdaş hayatın beklentileriyle özdeşleştirebilen gençler yetiştirmektir.

* Okul Müdürü, Silva Tanel